

[Holger Eriksen.]

dene fik de reguleringstillæg, som pristallet betingede, og intet videre. Ja, man havde endog indført en såkaldt stille zone, hvor lønningerne lå fast uden hensyn til pristigninger. Dengang var det lettere som finansminister at være lønningsminister, end det har været i den senere tid, hvor de hvert andet år tilbagevendende overenskomstforhandlinger med efterfølgende lønforbedringer på det frie arbejdsmarked naturligvis har medført, at der også måtte ske ekstraordinære stigninger i tjenestemændenes løn. De skiftende finansministre har derfor måttet føre tilsvarende forhandlinger med tjenestemændene som dem, der førtes mellem arbejdere og arbejdsgivere, og således, at det resultat, der opnåedes mellem de sidstnævnte, måtte ventes at blive så nogenlunde normgivende for de førstnævnte.

Det er naturligvis glædeligt, når det lykkes en finansminister at opnå overenskomst med alle de forhandlingsberettigede tjenestemandorganisationer, og det har i tidens løb heldigvis også været det mest almindelige, men kravene kan gøres så store, at en overenskomst ikke kan opnås. Jeg må gå ud fra, at dette er årsagen til, at den aflønning, som det foreliggende lovforslag er udtryk for, kun er tiltrådt af CO I og Danmarks Lærerforening, men derimod ikke af CO II og Statsembedsmændenes Samråd.

Jeg skal ikke komme ind på en gentagelse af den udførlige redegørelse for lovforslagets indhold, som findes i den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse. Jeg skal kun fastslå, at der vel næppe kan være tvivl om, at man for de lavere og de middelhøje lønninger er enedes om satsen, som så nogenlunde svarer til, hvad der er opnået på det private arbejdsmarked.

Yderligere er der sket visse forbedringer for de ugifte under 30 år og for de samgifte. Jeg hilser det med glæde, for så vidt som jeg ønsker, at man igen må komme til det ligelønsprincip, som man aldrig burde have forladt, men jeg understreger i samme forbindelse, at en tilbagevenden dertil kun kan ske gennem en almindelig lønningsrevision. Derfor er der gode argumenter, som jeg formodentlig ikke behøver at trætte det høje ting med at anføre. Begyndelsen til

en sådan lønningsrevision er jo gjort gennem nedsættelse af en lønningskommission. At den ikke arbejder særlig hurtigt, er formodentlig alle og ikke mindst tjenestemandrepræsentanterne indforstået med. Lidt mere økonomisk stabilitet ville set fra ethvert synspunkt være ønskelig, før man går til en fastlæggelse af tjenestemandslønningerne for en længere årrække.

Går man til de noget højere tjenestemænd, er den lønforhøjelse, der er opnået, procentuelt noget større end for de øvrige tjenestemænd, takket være omregningen af de 2, næste år 3, reguleringstillægsportioner. Jeg ved naturligvis godt, at man fra den side kan hævde, at der er sket en nivellering, men også det er et spørgsmål, der må sortere under en almindelig lønningsrevision, og omregningen af de 2 à 3 portioner er jo under alle omstændigheder udtryk for finansministerens gode vilje. Jeg tror også, at de to organisationer, der ikke har villet tiltræde forslaget, skulle have ladet bare en enkelt tanke strejfe spørgsmålet om, hvorledes størrelsen af den faktiske lønforbedring, de har opnået, vil virke på dem, der har måttet kæmpe så hårdt for at opnå en lønforbedring, der kun udgør en meget ringe brøkdel af det, disse organisationers tjenestemænd opnår.

En lærer fortalte mig forleden, at der var det mærkelige ved det, at i det lærerværelse, som hørte til den skole, hvor han var ansat, var der i lang tid praktisk taget almindelig enighed om at fordømme disse modbydelige arbejdere, som ikke uden videre ville acceptere det, som arbejdsgiverne tilbød dem; det var uanstændigt, de havde ingen samfundssind og meget, meget andet af den slags, hævdedes der; men, sagde han, da den situation så var ovre og forhandlingen med finansministeren begyndte, var den samme lærerforsamling lige så enig om at fordømme, at finansministeren ikke uden videre ville lukke op for sin pose og øse ud alt, hvad man måtte ønske.

Nu har det heldigvis vist sig, at lærernes organisation var klogere end de lærere, der hørte til i det nævnte lærerværelse, idet den har tilsluttet sig finansministerens forslag; men mon der ikke er mange af dem, der nu beklager sig over, at finansministeren